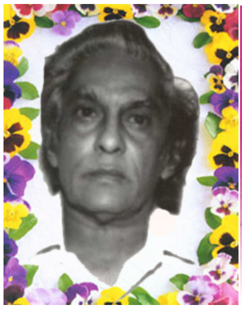

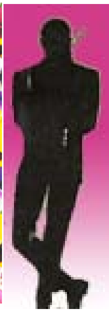

ప్రాణానికి ప్రాణం

- కొమ్మూరి సాంబశివరావు

(గత సంచిక తరువాయి)

యుగంధర్ క్రిజ్లర్ కారు ఆపాడు. మిగతా కార్లన్నీ ఆగాయి. "ఇక ఇరవైమైళ్ళ దూరంలో వున్నారు. సిగ్నల్ ఒకచోటనించే వస్తోంది. శత్రువులు ఒకచోట ఆగిపోయారన్నమాట" అన్నాడు వైర్‌లెస్ చీఫ్.

టార్చిలైటు వెలిగించి మ్యాప్ చూస్తున్నాడు భారత మిలిటరీ అధికారి. "ఈ ప్రాంతాల దాదాపు నలభైమైళ్ళ విస్తీర్ణంలో యిల్లేదీ లేదు. ఊరు లేదు. కేంద్ర ప్రభుత్వం సబ్ సాయిల్ రీసెర్చి స్టేషన్ తప్ప" అన్నాడు.

"ప్లీజ్ గివ్ ది మేప్" అని యుగంధర్ మ్యాపు తీసుకుని పరీక్షగా చూసి, కాయితం మీద లెక్కలు వేసి "సిగ్నల్ వస్తున్న దిశనుబట్టి, దూరాన్ని బట్టి యీ యిల్లే శత్రువుల స్థావరం అనుకోవచ్చు. మనం జాగ్రత్తగా ముందుకు సాగాలి. కార్ల హెడ్‌లైట్స్ వేయవద్దు. వీలయినంతవరకూ కార్ల యింజన్ను రైజ్ చెయ్యవద్దు. ఆర్మీవారికి కబురు పంపండి యీ విషయం. ఎయిర్‌ఫోర్స్‌ని రెడీగా వుండమనండి" అన్నాడు యుగంధర్.

"హుస్సేన్ తాళం చెవి యియ్యి" అడిగాడు రాజు.

"యస్ సర్"

"కాపీల వ్రాతప్రతి వున్న పెట్టె?"

"ఇదిగో సర్."

"మనవాళ్ళనందర్నీ అవతల గదిలోకి చేర్చు. ఇంకో అరగంటలో బయలుదేరుతున్నాం."

"యస్ సర్" అన్నాడు హుస్సేన్.

రాజు గుండె ఉరకలు వేస్తోంది. కుమార్ని చూడబోతున్నాడు. కుమార్ని పాకిస్తాన్‌కి హెలికాప్టర్‌లో తీసుకువెళ్ళకుండా ఎలా అడ్డుపడాలో యింకా స్పష్టంగా ఒక ఆలోచన అంటూ లేదు. ఆలోచించుకునేందుకు వ్యవధిలేదు. తలుపులు తెరిచాడు. కుమార్ కుర్చీలో కూర్చుని ఏదో వ్రాసుకుంటున్నాడు.

నజీం అతని పక్కన నిలబడి అతను వ్రాస్తున్నది చూస్తోంది. రాజు తలుపు మూసి తాళం వేసేశాడు. నజీం ఏదో మాట్లాడబోయింది. రాజు మాట్లాడవద్దని సంజ్ఞ చేశాడు. కుమార్ బల్లవద్దకు వెళ్ళి అతని చేతిలో కలం తీసుకుని కాయితం మీద వ్రాశాడు. "నజీం కుమార్‌కి ఎంతవరకు తెలుసో నాకు తెలియదు. నువ్వు మీ వాళ్ళకి ఎదురు తిరిగావని తెలుసు. నిన్ను, కుమార్ని యీ రాత్రి పాకిస్తాన్‌కి హెలికాప్టర్లో తీసుకెళ్ళే ఏర్పాట్లు చేశారు. నేను డిటెక్టివ్ యుగంధర్ అసిస్టెంటు రాజుని. సులేమాన్ వేషంలో వున్నాను. మీ యిద్దర్నీ పాకిస్తాన్‌కి తీసుకెళ్ళకుండా వుండేందుకు ప్రయత్నిస్తాను. మిమ్మల్ని ఈ గదిలో పెట్టి తాళం వేసి వెళ్ళిపోతున్నాను. నేను వెళ్ళిపోయిన ఇరవైనాలుగు గంటల లోపున భారత అధికారులు వచ్చి మిమ్మల్ని రక్షించని పక్షంలో" అంటూ జేబులోంచి ఒక చిన్నపెట్టె తీసి బల్లమీద పెట్టి "ఇది డైనమైట్. నజీం, నువ్వు శిక్షణ పొందిన గూఢచారిణివి. దీన్ని ఉపయోగించి యీ చెరలోంచి బయటపడండి

కుమార్ పరిశోధన తాలూకు కాయితాలు నాలుగు కాపీలు వ్రాతప్రతి యీ పెట్టెలో వున్నాయి. వీటిని భారత అధికారులకి అప్పచెప్పవలసిన బాధ్యతనీది" అని వ్రాశాడు. నజీం తెల్లబోయింది. "క్విక్ విపులీకరించేందుకు వ్యవధి లేదు" నజీం చీరవిప్పి యిచ్చేసింది. పరికిణీతో నిలబడింది. "థాంక్ యు" అని చీర తీసుకున్నాడు రాజు.

"విష్ యు గుడ్‌లక్" అని వ్రాసింది నజీమ్.

రాజు గదిలోంచి బయటికి వచ్చేశాడు.

"మన కార్లు ఇక్కడ ఆపి కాలినడకన వెళ్ళడం మంచిది" అన్నాడు యుగంధర్. అందరూ కారుల్లోంచి దిగారు.

"ప్లీజ్, చప్పుడు చెయ్యకుండా ఆ ఇంటిని చుట్టుముట్టమని సైనికాధికారులకి తెలియజెయ్యండి" చెప్పాడు. యుగంధర్. మిలిటరీ అధికారి టూ వే రేడియోలో చెప్పాడు.

యుగంధర్, కాత్యా, బండార్కర్, స్వరాజ్యరావు, మిలిటరీ ఆఫీసర్ అందరూ కాలిననడకన పిస్తోళ్ళు పట్టుకుని ముందుకి నడుస్తున్నారు.

రాజు గదిలోకి వెళ్ళగానే హుస్సేన్, అతనితోపాటు మిగతా పన్నెండుమందీ లేచి నిలుచున్నారు. వాళ్ళల్లో జానీటా కూడా వుంది. సిన్హా అని కుమార్‌తో చెప్పుకున్న అతనూ వున్నాడు.

"హుస్సేన్ నీతో విడిగా మాట్లాడాలి. కానీటా నువ్వు కూడా రా" అన్నాడు రాజు. ఇద్దరూ రాజుతో వెళ్ళారు.

ఇంకో గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు మూశాడు రాజు.

హుస్సేన్ వెనక్కి తిరిగాడు. పిస్తోలు పిడితో అతని తలమీద ఒక పెద్ద దెబ్బకొట్టాడు రాజు. హుస్సేన్ కుప్పలా నేలమీదికి ఒరిగిపోయాడు.

"ఏమిటిది? ఏం చేస్తున్నారు?" అడిగింది జానీటా.

"కుమార్నీ, నజీంనీ పాకిస్తాన్ తీసుకుపోవడానికి హెలికాప్టర్ వస్తోంది. ఇప్పుడిక నీ విషయమూ, నా విషయమూ తేలాలి. నువ్వు ఎలాగూ కుమార్ని తప్పించలేవు. అమెరికాకి తీసికెళ్ళలేవు. నేను కుమార్ని పాకిస్థాన్‌కి తీసుకెళ్ళకుండా ప్రయత్నిస్తాను. నాకు సహాయం చేస్తావా? ఎదురు తిరుగుతావా?" అడిగాడు రాజు.

జానీటా చిన్న నవ్వు నవ్వింది. "పాకిస్తాన్‌కీ, చైనాకీ చాలా స్నేహం. కుమార్ పరిశోధన ఫలితాలు అమెరికాకి దక్కితే సరి. లేదా భారతదేశంలోనే ఉండనివ్వాలి. పాకిస్తాన్‌కీ తద్వారా చైనాకీ దక్కనివ్వకూడదని నాకు ఆజ్ఞ కనుక నీకు నా పూర్తి సహకారం వుంది. గో ఎ హెడ్ నన్నేం చెయ్యమంటావు?" అడిగింది.

"అవతల గదిలోకి వెళ్ళు. వాళ్ళని అక్కడే వుండమని చెపుతాను. ఒకవేళ నా ఆజ్ఞ ఉల్లంఘిస్తే షూట్ చెయ్యి. వెళ్ళి జాఫర్‌ని తీసుకురా" అన్నాడు రాజు.

జాఫర్ రాగానే తలుపు మూసి అతన్ని తలమీద ఒక దెబ్బ కొట్టాడు. ఆ దెబ్బకి అతనూ కిక్కురుమనకుండా కిందపడ్డాడు. వెంటనే తను నజీం దగ్గర తీసుకున్న చీర అతనికి కట్టాడు. గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళి అటూ యిటూ చూశాడు. హాలు పక్కన ఆ ఇంటి ఎలక్ట్రిక్ మెయిన్ కనిపించింది. మెయిన్ స్విచ్ లాగాడు. ఇల్లంతా చీకటైంది.

సరిగ్గా అదే సమయానికి దూరాన్నించి ఇంజన్ హోరు వినిపించడం ప్రారంభించింది.

"సులేమాన్! క్విక్. హెలికాప్టర్ దిగుతోంది" అరిచాడు పాకిస్తాన్ మిలిటరీ అధికారి.

"వస్తున్నాను" జావాబు చెప్పాడు రాజు.

యుగంధరూ, తదితరులూ ఆ యింటి గేటు దగ్గరకి చేరుకున్నారు. "గేటు తెరవడానికి ప్రయత్నించవద్దు. నేను గోడదూకి వెళ్ళి గేటు జవానుంటే తన్ని" అని యుగంధర్ ప్రహరీగోడ ఎక్కి అవతలికి దూకాడు. అంతా చీకటి. కన్ను పొడుచుకున్నా ఏమీ కనిపించడం లేదు. గేటు వైపు వెళ్ళాడు. ఎవరన్నా వున్నారేమో తెలుసుకునేందుకు ఒక చిన్న రాయి తీసి విసిరాడు.

"ఎవరు?" టార్చిలైటు వెలిగింది. అంతే. యుగంధర్ సైలెన్సర్ వున్న పిస్తోలుతో ఆ జవానుని షూట్ చేశాడు. తర్వాత గేటు తెరిచాడు. బండార్కర్, స్వరాజ్యరావు, కాత్యా, మరికొందరు ఆర్మీ ఆఫీసర్లు లోపలికి వచ్చారు.

"చప్పుడు చెయ్యకుండా నడవండి. లోపల ప్రవేశించాలి" అన్నాడు యుగంధర్. అంతలో యింజన్ హోరు వినిపించింది యుగంధర్‌కి. పైకి చూశాడు.

"హెలికాప్టర్. మనం కాస్త ఆలస్యంగా వచ్చామేమోనని భయంగా వుంది" అన్నాడు.

"వాట్ యీజ్ దిస్? ఏమిటి ఆలస్యం?" అరిచాడు పాకిస్తాన్ మిలటరీ ఆఫీసర్.

"కుమార్ ఎదురు తిరిగాడు. స్పృహ పోగొట్టి" రొప్పుతూ తను మోసుకుని వస్తున్న మనిషిని హెలికాప్టర్లో పడేశాడు రాజు.

"నజీం ఏదీ?" అడిగాడు.

"నజీంని కూడా తీసుకువచ్చాను. ఆమెకీ స్పృహ పోగొట్టవలసి వచ్చింది" అంటూ రాజు రెండడుగులు వెనక్కి వేసి, యింకో ఆకారాన్ని ఎత్తి హెలికాప్టర్లో పడేశాడు. అంతా చీకటి. ఆ చీకట్లో గాలికి ఎగురుతున్న చీరకొంగు మాత్రం కనిపించింది ఆ మిలటరీ అధికారికి.

"కమ్ ఆన్! హుస్సేన్ ఏడీ?" అడిగాడు.

"హుస్సేన్‌ని పైకి రమ్మని చెప్పాను. రాలేదా?"

"అంతలో దూరాన్నించి ఏదో ప్లేను ఇంజను హోరు వినిపిస్తోంది. "గుడ్‌గాడ్ భారతీయులకి తెలిసిపోయిందిలా వుంది. భారత విమానాలు వస్తున్నాయి. క్విక్ లెట్ హుస్సేన్ గో టు హెల్. పోదాం" అంటూ ఆ మిలిటరీ అధికారి రాజు చెయ్యి పట్టుకుని, హెలికాప్టర్‌లోకి ఎక్కాడు. పైలెట్ హెలికాప్టర్‌ని పైకి తీస్తున్నాడు.

యుగంధరూ, తదితరులూ ఆగిపోయారు పైకి లేస్తున్న హెలికాప్టర్ని చూస్తూ.

"వి.ఆర్ టూ లేట్. ఇంత ప్రయాసా వృథా అయిపోయింది" అన్నాడు యుగంధర్ నిస్పృహతో దూరాన్నించి వస్తున్న ఇండియన్ ఏర్‌ఫోర్స్ విమానాలని చూసి.

"దిగులుపడకండి. సరిహద్దు దాటనివ్వరు మన వైమానికులు. షూట్ చేస్తారు" అన్నాడు బండార్కర్.

"కుమార్ శత్రువులకి దక్కలేదనే తృప్తి మిగులుతుంది" అన్నాడు యుగంధర్.

అంతలో పైకి లేస్తున్న విమానంలోంచి, దీపం వెలుగు కనిపించింది. యుగంధర్ దృష్టి ఆ వెలుగుమీద నిలిచింది. ఆరి, ఆరి, ఆరి ఆరి మళ్ళీ వెలుగుతోంది దీపం.

హెలికాప్టర్ పైకి వెళ్ళిపోతోంది. ఇండియన్ విమానాలు వస్తున్నాయి. అంటే యుగంధర్ తదితరులు. ఆ స్థావరాన్ని తెలుసుకుని వచ్చివుండాలి అనుకున్నాడు రాజు. హెలికాప్టర్ ముందు సీటులో పాకిస్తాన్ మిలిటరీ ఆఫీసర్, అతని ఎయిడ్ కూర్చునున్నారు. వెనకసీటులో స్పృహలేని హుస్సేన్, చీరకట్టిన పాకిస్తాన్ ఏజెంట్ పడివున్నారు. రాజు జేబులోంచి టార్చిలైట్ తీసి, కిందికి వెలుగు వేసి, ఆర్పి ఆర్పి వెలిగిస్తూ కోడ్‌లో చెపుతున్నాడు.

"బండార్కర్! హెలికాప్టర్‌లోంచి సిగ్నల్ యిస్తున్నది రాజు" అరిచాడు యుగంధర్.

"కుమార్, నజీం యింట్లోనే వున్నారుట. పధ్నాలుగుమంది శత్రువుల ఏజెంట్లు, తుపాకీలతో యింట్లో వున్నారుట."

"తను?" అడిగాడు బండార్కర్.

"సిగ్నల్స్ సగంలో ఆగిపోయాయి. టార్చి కిందపడింది" చెప్పాడు యుగంధర్.

రాజు కిందకి చూసి టార్చిలైటుతో సిగ్నల్ యిస్తున్నాడు. మనస్సంతా దానిమీద లగ్నం చేస్తున్నాడు. చేతిలో వున్న టార్చిమీద దెబ్బ పడింది. టార్చి కిందపడింది. రాజు వీపులో పిస్తోలు ఆనింది. "ఎవరు నువ్వు? ఎవరికి సిగ్నల్ యిస్తున్నావు?" అన్నాడు మిలిటరీ ఆఫీసర్.

"నేనా? సులేమాన్‌ని... మనవాళ్ళకి"

"ఇతన్ని నీ పిస్తోలుతో కాచుకో" అని మిలటరీ ఆఫీసర్ తన టార్చి వెలుగురాజు మొహం మీద వేశాడు. "హుస్సేన్, జాఫర్ స్పృహ లేకుండా పడివున్నారు. కుమార్, నజీమ్ కారు. మోసం, యు రాస్కెల్. ఎవరు నువ్వు?" అంటూ రాజుని జుట్టుపట్టుకుని లాగడు. రాజు పెట్టుకున్న విగ్ కిందపడింది.

"చెప్పు. ఎవరు నువ్వు?"

యుగంధర్ తదితరులు ఆకాశంవైపు చూస్తున్నారు. ఆకాశంలో, భారత విమానాల్లోంచి గుళ్ళు పేలుతున్నాయి. యుగంధర్ గుండె ప్రతి పేలుడికీ ఆగిపోతున్నట్టువుంది. ఆ హెలికాప్టర్లో రాజు వున్నాడు రాజు. అదీ ఆవేదన. "సారీ సర్.. హెలికాప్టర్ సరిహద్దు దాటేసిందిట. మన విమానాలు సరిహద్దు దాటి వెళ్ళలేవుట" అన్నాడు సైనికాధికారి.

"థాంక్ గాడ్" అన్నాడు యుగంధర్.

ఆ యింటిని చుట్టుముట్టారు భారత సైనికులు. లైట్ మెషిన్ గన్స్, మార్టర్స్ తెచ్చారు. ఆ యింట్లోంచి బయట వాళ్ళమీద గుళ్ళ వర్షం కురుస్తోంది.

"లొంగిపొండి. ఎంతకాలం మీరు యుద్ధం చెయ్యగలరు" అరిచాడు లౌడ్ స్పీకర్లోంచి ఆర్మీ ఆఫీసర్. జవాబుగా మళ్ళీ గుళ్ళవర్షం కురిసింది. యుగంధర్ చీకట్లో వెళ్ళిపోతున్నాడు.

"ఎక్కడికి?" అడిగాడు బండార్కర్.

"పాకిస్తాన్ గూఢచారులు కాదు మనకి కావలసింది. ఆ యింట్లో వున్న కుమార్. ఇలా చాలాసేపు యుద్ధం జరిగితే శత్రువులు కుమార్ని చంపెయ్యవచ్చు. రాజు తన ప్రాణాన్ని అకారణంగా బలి యిచ్చిన వాడవుతాడు."

"రాజు...ఇక"

"నాకు నమ్మకం లేదు. శత్రువులు రాజుని ప్రాణాలతో వుండనివ్వరు" అన్నాడు యుగంధర్.

యుగంధర్ కంఠస్వరంలో జీరలేదు. దుఃఖం లేదు. ఒకరకమైన వైరాగ్యం స్ఫురిస్తోంది. చీకట్లో నీడలా వెళ్ళిపోయాడు. గుళ్ళు తగలకుండా నేలమీద పాక్కుంటూ జరిగాడు. ఆ యింటిని సమీపించాడు.

వెనక తలుపు దగ్గిర ఆగాడు క్షణంపాటు. నెమ్మదిగా లేచి తోశాడు. తలుపు లోపల గడియ వేసి వుంది. ఒక తన్ను తన్నాడు. తలుపు ఫెళఫెళా విరిగి కిందపడింది. "వెనకనుంచి శత్రుసైన్యం వస్తోంది తప్పుకోండి" అరిచారు లోపల ఎవరో. శత్రువులు మోసపోయారు. ఇల్లంతా చీకటిగా వుంది.

"ఎవరు?" దగ్గర్లో ఎవరో ప్రశ్నించారు.

"నేను" యుగంధర్ ఉర్దూలో జవాబు.

"ఇటురా" అవతల మనిషి మాట. వెంటనే అతన్ని పేల్చేశాడు. మరి రెండడుగులు వేశాడు. వీధి తలుపు వైపు వెళ్ళాలి. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వెళ్తున్నాడు. ఎవరిదో చెయ్యి తగిలింది. పిస్తోలు పేల్చాడు. చీకట్లో అస్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. అదే తలుపు అయివుండాలి. వెళ్ళాడు. పాక్కుంటూ కింద గడియ తీస్తున్నాడు. 'ఢాం ఢాం' వెనకనించి పిస్తోళ్ళు పేలాయి. ఎక్కడెక్కడో వేడిగా, మందుగుళ్ళు శరీరంలో దిగబడుతున్నాయి. ఇక తను బతకడు. అయిపోయింది. శరీరం తూట్లు పడిపోతోంది. గడియ తియ్యాలి. కారిపోతోంది రక్తం. బలం కూడదీసుకుని, పై గడియలాగి తలుపు తెరిచాడు. బార్లా తెరిచాడు. తెరిచి అక్కడే కుప్పగా కూలిపోయాడు.

తలుపు తెరుచుకోగానే భారత సైనికులు, బండార్కర్, కాత్యా, తదితరులు పరిగెత్తారు. శత్రువులు తమ స్థావరం వశం అయిపోతున్నదని తెలిసి చేతులు పైకి ఎత్తి, తుపాకీలు పారేశారు. టార్చిలైట్లు వెలిగాయి. ఎవరో మెయిన్ స్విచ్ వేశారు. ఇంట్లో దీపాలు వెలిగాయి.

"యుగంధర్ ఏరి?" అడిగింది కాత్యా.

అప్పటివరకూ ఎవరూ చూడలేదు రక్తపు మడుగులో తలుపు పక్కన పడివున్న యుగంధర్ని.

"యుగంధర్" అంటూ ఒక పొలికేక పెట్టింది కాత్యా.

"మైగాడ్! ఎంత సాహసం చేశారు?" అంటూ బండార్కర్ ఒక్క పరుగుతీశాడు.

ఆర్మీ ఆఫీసర్ ఒక్క అంగలో చేరుకున్నాడు.

"థాంక్‌గాడ్ గుళ్ళన్నీ కాళ్ళకి, తొడలకి తగిలాయి. అందుకే రక్తం అంతకారింది. పైన ఎక్కడా ఒక్క గుండూ తగలలేదు. ప్రాణానికి భయంలేదు" అన్నాడు.

వారం రోజులు గడిచిపోయాయి. కుమార్‌నీ, నజీంనీ, బండార్కర్ తన ఆధీనంలోకి తీసుకున్నాడు. కాళ్ళకి కట్లు, తొడలకి కట్లు. పడుకున్నాడు యుగంధర్ తన యింట్లో. బండార్కర్ యుగంధర్ పక్కనే కూర్చునున్నాడు.

బజర్ చప్పుడయింది. కాత్యా వెళ్ళి ఒక యువతితో తిరిగివచ్చింది.

"నా పేరు జానీటా."

"యస్!" అన్నాడు యుగంధర్.

"నేను సి.ఐ.ఏ ఏజెంటుని. నా సిగ్నలు.."

"తెలుసు" అన్నాడు యుగంధర్.

"రాజు పాకిస్తాన్‌లో జైలులో వున్నాడు. సులేమాన్‌ని మీరు బహిరంగంగా విచారణ చేసి, శిక్ష విధిస్తే అదేవిధంగా వున్నవీ, లేనివీ కల్పించి రాజునీ పాకిస్తాన్‌లో విచారణ జరిపి మరణశిక్ష విధిస్తారుట. పాకిస్తాన్‌లో మా ఏజెంటుద్వారా తెలిసింది యీ విషయం."

"నేనేం చెయ్యను? అన్నాడు యుగంధర్.

"సులేమాన్‌ని తమకు ఒప్పచెపితే, రాజుని మీకు ఒప్పచెపుతారుట. ప్రాణానికి ప్రాణం."

యుగంధర్ నీరసంగా నవ్వాడు. "ఎన్నిసార్లు యీ ప్రాణానికి ప్రాణం. పాకిస్తాన్ ప్రభుత్వంతో బేరానికి రావడానికి సులేమాన్ నా బందీ కాడు. భారత ప్రభుత్వానికి అప్పచెప్పాను."

"మిస్టర్ యుగంధర్ ఏమిటిది రాజుని మీరు బలి యిస్తారా?" అడిగింది జానీటా కన్నీళ్ళతో.

యుగంధర్ కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. "నా ప్రాణం, రాజు ప్రాణం కన్నా దేశం ముఖ్యం" అన్నాడు.

"మిస్టర్ యుగంధర్ దయచేసి ఈ బేరం ఒప్పుకోండి. సులేమాన్ ప్రాణం కన్నా రాజు ప్రాణం వెయ్యిరెట్లు ఎక్కువైంది. ప్లీజ్."

"బండార్కర్ మీరు ప్రభుత్వోద్యోగి."

"నా స్వంత బాధ్యతమీద ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాను. మీకు ఆరోగ్యం సరిగాలేదు. నేను చూసుకుంటాను" అన్నాడు బండార్కర్.

"దట్ యీజ్ వెరిగుడ్ ఆఫ్ యు సర్. ఎప్పుడు, ఎక్కడ సులేమాన్, రాజులని మార్చుకునేదీ నేను మా అధికారులతో సంప్రదించి వివరాలు మీకు తెలియచేస్తాను. ఐ లైక్ రాజు" అని జానీటా వెళ్ళిపోతోంది.

"ఒక్క క్షణం" అన్నాడు యుగంధర్. జానీటా తలుపు దగ్గిర ఆగింది. "ఈ కేసులో జోక్యం కల్పించుకోవద్దని నన్ను బెదిరించినది" అంటున్నాడూ యుగంధర్.

"నేనే ఎందుకా? కుమార్ పాకిస్తాన్‌కి దక్కితే, వాళ్ళద్వారా చైనాకి యీ రహస్యం చేరుతుందని."

యుగంధర్ తలవూపాడు జానీటా వెళ్ళిపోయింది.

ఇంకో నాలుగురోజులు గడిచాయి. సులేమాన్‌ని బండార్కర్ తీసుకు వెళ్ళిపోయాడు. యుగంధర్ టెలిఫోన్ వద్ద కాచుకుని వున్నాడు. రాజుని గురించిన కబురు ఎప్పుడు వస్తుందా అని. టెలిఫోన్ మోగినప్పుడల్లా యుగంధర్ గుండె ఉరకలు వేస్తోంది. ఇంకా క్రర్రల సహాయంతోనే లేచి నిలబడగలుగుతున్నాడు.

"రాజు వస్తాడు. తప్పకుండా. మీరు అలా" కాత్యా యుగంధర్‌కి ధైర్యం చెపుతోంది.

యుగంధర్ నవ్వుతాడు బలహీనంగా.

టెలిఫోన్ మోగింది. కాత్యా రిసీవర్ తీసుకుంది.

క్షణం తర్వాత సంతోషంగా "రాజు వచ్చేశాడు. విమానాశ్రయం నించి తనే ఫోన్ చేశాడు" అన్నది. యుగంధర్ మొహంలో వెలుగు వచ్చింది. క్రర్రల సహాయంతో లేచివెళ్ళి కిటికీ దగ్గర నిలుచున్నాడు రాజు రాకకోసం.

అరగంట తర్వాత ఇంటిముందు టాక్సీ ఆగింది. రాజు, బండార్కర్ దిగారు.

రాజు లోపలికి వచ్చీ రావటంతో యుగంధర్ ముందుకి వెళ్ళి, క్రర్రల సహాయంతో నిలబడ్డ యుగంధర్ని చూశాడు. అతని కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

"సర్ ఎలా వుంది?" అంటున్నాడు.

"రాజూ సులేమాన్ ప్రాణానికి నా ప్రాణం బేరం ఒప్పుకోవద్దని నీకు నేను ఆదేశం యిచ్చాను. నువ్వు నా ఆజ్ఞ ఉల్లంఘించావు. జ్ఞాపకముందా?"

రాజు తలూపాడు.

"దట్ యీజ్ ఇన్ సబ్ ఆర్డినేషన్. యు ఆర్ డిస్మిస్‌డ్ నువ్వు నాకు ఇక అసిస్టెంట్‌గా అవారంలేదు."

"యస్ సర్" అన్నాడు రాజు. కాత్యా నవ్వుతోంది. రాజు కూడా నవ్వు ఆపుకుంటున్నాడు.

"యు రాక్ ఫెలో వెళ్ళు వెళ్ళి ఏమన్నా" సంతోషం పట్టలేక రాజుని కావలించుకున్నాడు యుగంధర్.

(సమాప్తం)

Post your comments